

EZÉKIEL 21-25.

Lapozzunk Bibliánkban Ezékiel könyvének 21. fejezetéhez! Isten prófétái gyakran színes egyéniségek voltak, és mivel az emberek gyakran oda sem figyeltek Isten üzenetére, különféle módokon megpróbálták magukra vonni az emberek figyelmét és felkelteni érdeklődésüket, sőt kíváncsiságukat. És amikor ez sikerült, hirdetni kezdték az embereknek Isten üzenetét. A 21. fejezetben is azt látjuk, hogy Ezékiel sokféle módon igyekszik magára vonni az emberek figyelmét. *„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, vesd tekinteted déli irányba, mondj szótátot dél felé, és prófétálj a déli vidék ereje ellen!”* (1-2. vers). Ez a prófécia Izráel földje ellen szól és Jeruzsálem ellen *„Ezt mondd a délen fekvő erdőnek: Hallgasd meg az Úr igéjét! Így szól az én Uram, az Úr: Én tüzet gyújtok benned, és az megemészt benned minden zöldellő fát és minden kiszáradt fát. Nem alszik el a lobogó láng, és megperzselődik benne minden arc déltől északig. És látni fogja minden élő hogy én, az Úr, gyújtottam fel, nem is fog elaludni! Én azonban ezt mondtam: Ó, Uram, Uram! Ők azt mondják rólam: ez folyton példázatokat mond!”* (3-5. vers).

„Ezért így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, vesd tekinteted Jeruzsálem felé, mondj szótátot a szent helyekről, és prófétálj Izráel földje ellen! Mondd Izráel földjéről: Így szól az Úr: Én rád támadok, kihúrom kardomat hüvelyéből, és kiirtok belőled igazat és bűnöst. Mivel ki akarok irtani belőled igazat és bűnöst, azért jön ki kardom hüvelyéből mindenki ellen déltől északig. Akkor majd megtudja mindenki, hogy én, az Úr, húztam ki kardomat hüvelyéből: nem is tér az vissza! Te, emberfia, sóhajtozz! Roskadozó derékkel, keservesen sóhajtozz a szemük láttára!” (6-11. vers). Ezen a ponton Isten kivonta kardját Jeruzsálem ellen, Ezékielnek pedig azt mondja, roskadozó derékkel kezdjen keservesen sóhajtozni. *„Ha majd megkérdezik tőled, hogy miért sóhajtozol, így felelj: Egy hír miatt, amely ha ideér, megdermed minden szív, elerőtlenedik minden kéz, elcsügged minden lélek, és minden térd vizes lesz. Íme, eljön és beteljesül! – így szól az én Uram, az Úr”* (12. vers). Ezékiel tehát azt az utasítást kapja, hogy kétrét görnyedve kezdjen el keservesen sóhajtozni, amíg meg nem kérdezik tőle miért sóhajtozik. Majd felelje azt, hogy a hír miatt, mely már úton van. Mert ha ideér, mindenki sóhajtozni kezd majd, amikor meghallja, hogy Jeruzsálem romokban hever, és sokan meghaltak. Sok ember családjá még Jeruzsálemben lakott. Hamarosan hozzájuk is eljut a hír, hogy családjuk nincs többé.

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Emberfia, prófétálj, és mondd meg! így szól az én Uram: Ezt mondd: Kard, kard! Ki van köszörülve, ki is van fényesítve! Ki van köszörülve, hogy vadul mérszárroljon, ki van fényesítve, hogy villámokat szórjon. Örüljünk-e annak, hogy fiainak királyi pálcája van, mikor minden fa megveti? Odaadta azt, hogy kifényesítve kézbe fogják. Kiköszörült, kifényesített kard ez, arra való, hogy gyilkos kézbe adják. Kiálts és jajgass, emberfia, mert ez történik népemmel, Izráel minden

főrangú emberével: kardélre hányják őket népemmel együtt. Azért fájdalomban verd a melledet! Mert megvolt a próbatétel, de mit ér az? Ha van is még királyi pálca, megvetett az, nem marad meg! – így szól az én Uram, az Úr” (13-18. vers). A sóhajtozás átcsap kiáltásba és jajgatásba, Ezékiel jajgatásával pedig magára vonja az emberek figyelmét. Ekkor az Úr kardjáról beszél nekik, amit Isten kivon Jeruzsálem ellen. Isten felvonul Jeruzsálem ellen, hogy megítélje a népet – az ítéletet pedig a babiloniak hajtják végre. „Te azért, emberfia, prófétálj! Csapd össze a kezedet” – most pedig elkezd tapsolni –, „Kétszeres, sőt háromszoros erejű lesz a kard: sebeket osztó kard ez, nagy öldöklésnek a kardja, amely ott jár közöttük. Azért, hogy kétségbeessék a szív, és sokan elessenek, minden városkapu ellen öldöklő kardot küldtem. Arra készült, hogy villámokat szórjon, ki van fényesítve, hogy öldököljön. Vágj élesen jobb felé, fordulj, és vágj bal felé, amerre csak fordítanak! Akkor én is összecsapom a kezemet, és lecsillapul lángoló haragom! Én, az Úr, szóltam!” (19-22. vers).

„Így szólt hozzám az Úr igéje: Te, emberfia, rajzolj magad elé két utat, amelyen feljön Babilónia királyának kardja: egy országból induljon ki mindkettő! Azután faragj útjelzőt, a város felé vezető út elágazásához faragd! Rajzolj utat, amelyen jön a kard” –szó szerint a nyílvevő –, „Rabbat-Ammón” – ez volt az ammóniak fővárosa – „ellen, meg Júda és a megerősített Jeruzsálem ellen! Mert odaáll Babilónia királya a válaszütra, a két út elejére, hogy jósoldasson, megrázza a nyilakat, megkérdezze a bálványokat, megnézze a májat” (23-26. vers). Ezekkel a módszerekkel próbálták az emberek megtudni Isten akaratát. Amikor Nebukadneccar két út elválasszi pontjához érkezett, azon tanakodott, vajon melyik utat válassza. Az egyik út az ammóniak fővárosába vezetett, a másik pedig Jeruzsálembe. Vajon melyik várost támadja meg? Kérdezzük meg az Isteneket! Fogtak tehát két nyílvevőt, az egyikre Jeruzsálem nevét vésték, a másikra Rabbat-Ammónét, berakták egy zsákba, majd kihúztak egyet. Amelyek város neve szerepelt a kihúzott nyílvevőn, azt a várost támadták meg, az eredményt pedig az istenek akarataként értelmezték. Vagy fogtak például egy bárányt, levágták, kivágták a máját és a májon húzódó vonalak alapján is döntöttek például abban, melyik irányba induljanak. Erre utal a fenti igevers is: megrázták a nyilakat, vagy megnézték a májat. Ezékielnek tehát el kellett mesélnie a népnek, hogy Nebukadneccar egyszercsak válaszüte elé került, és döntenie kellett, melyik város ellen vonuljon harcra. „A jóslat jobb felé, Jeruzsálem felé mutat. Faltörő kosokat helyez el, gyilkos parancsra nyitja a száját, nagy harci kiáltást hallat, faltörő kosokat helyez el a kapukkal szemben, sáncot emeltet, és ostromgépeket épített. De ők ezt hiábavaló jósolgatásnak tartják, esküvel is bizonygatják. Az Úr majd emlékezteti őket bűnükre, és megfogja őket. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Mivel emlékezetben marad bűnötök, lelepleződik hűtlenségetek, és kiderül, hogy minden tettetek vétkes volt: mivel ez emlékezetben marad, kézre kerültök! Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme, akinek eljön a napja az utolsó büntett idején, ezt mondja az én Uram, az Úr: Félre a süveggel, le a koronával! Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony,

és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!" (27-32. vers). Bámulatos prófécia ez Ezékiel könyvében, ami egészen napjainkra, sőt a jövőbe mutat. *„Neked pedig, te gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme”* – ez a prófécia Cidkijjá ellen szól, aki az utolsó király Izráelben, amíg el nem jön az igaz király. A prófécia azonban kettős értelmet hordoz, mert a gyalázatos bűnös, Izráel fejedelme nem más, mint az Antikrisztus az utolsó időkben. *„Akinék eljön a napja az utolsó büntett idején”* – ez szó szerint a büntettek végének napját jelenti, vagyis az utolsó időket, amikor megjelenik az Antikrisztus, akit messiásként üdvözöl majd a zsidó nép, és bizonyos értelemben imádják majd őt és megváltójukként emlegetik. Jézus így szólt a zsidókhöz: *„Én az atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be, ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok”* (János 5:43). Dániel könyvében azt olvassuk, hogy eljön a népek fejedelme, az Antikrisztus, aki szövetségre lép Izráel népével, de az utolsó hétéves időszak közepén megjelenik majd az Úr templomában a pusztító utálatosságként. Ez a vezető, aki hamarosan megjelenik majd a színen – akit az Ige a kárhozat fiaként, a törvénytípróként, a fenevadként, illetve az Antikrisztusként emleget -, nagy hatalommal és káromló szavakkal jelenik meg, átveszi az európai államok közössége irányítását, szövetségre lép Izráellel, és kezdetben Izráel messiásaként üdvözli. Ha ma ellátogatsz Izraelbe, saját maga is megbizonyosodhatsz róla, mennyit beszélnek az emberek a messiásról. Úgy érzik, hamarosan eljön. Néhány nagy tiszteletnek örvendő rabbi meg is jövendölte, hogy a messiás eljön hamar, az emberek pedig rendkívül izgatottan várják.

Érdekes, hogy épp most jelent meg Amerikában egy férfi a nyilvánosság előtt, aki fennhangon hirdeti, hogy az a valaki, aki képes lesz megoldani a világ összes problémáját, 1982 első felében jelenik majd meg – tehát hamarosan. Mindenütt ezt a férfit, az előfutárt mutatják a tévében, keresztül-kasul járja az országot, és hirdeti, hogy az az ember, akit oly régóta vár már a világ, az az ember, aki megoldja a világ problémáit és békét teremt, 1982 első felében jelenik majd meg a nyilvánosság előtt, amikor is kezébe veszi az irányítást, és békét hoz a földre. *„Hamarosan megválaszolódnak imáitok!”* – hirdeti az embereknek mindenütt. Olyan értelemben érdekes ez, hogy az emberek annyira várnak már egy vezetőre, aki rendet teremt ebben az örült világban. Az izraeliektől szintén azt hallod majd, hogy hamarosan eljön messiásuk. De azt is hozzátesszik, hogy ők nem Isten fiát várják mint messiást, mert nem hiszik, hogy a messiás Isten fia lesz. Szerintük hús-vér ember lesz, ahogy például Mózes is hús-vér ember volt. Mózes így szólt: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az Úr, olyant, mint én, őreá hallgassatok!”* (5Mózes 18:15). Mózes a Messiásról profétált. A zsidó nép azonban úgy véli, a messiás egyszerű ember lesz, mint Mózes, nem pedig Isten fia. Ekkor kérdezzétek meg tőlük, miből fogják majd tudni, hogy ő a messiás? Ők pedig azonnal rávágják: *„Abból, hogy segít nekünk újjáépíteni templomunkat!”*. Ma tehát a zsidó nép nagyon várja azt a férfit, aki egyszer csak megjelenik és segít megépíteni a templomot. Dániel azt is

elárulja nekünk, hogy szövetségre lép majd velük – ez a szövetség is biztosan a templomépítéshez kapcsolódik majd. Az ehhez kapcsolódó lenyűgöző próféciához pár héten belül érünk Ezékiel könyvében! Meg kell mondjam, Ezékiel egyre izgalmasabb, minél inkább a vége felé közeledünk. Izráel történetével kezdődik, majd szépen kronológiai sorrendben halad tovább, rátér arra, ami napjainkban történik, illetve ami tavaly, és az elmúlt pár évben történt, majd azzal folytatja, amire jövőre és az elkövetkező pár évben kerül sor. Kitér a templom megépítésére, ami hamarosan bekövetkezik, leírja a templom méreteit, majd egy érdekes kijelentést tesz a templomról, ami szerintem egy rendkívül fontos prófécia. De erről bővebben majd akkor, ha odaértünk! Úgyhogy ne menjetek messzire!

Ezen a ponton egy gyalázatos, bűnös ember megjelenését jövendöli meg Ezékiel, akinek eljön a napja az utolsó büntett idején. *„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Féltre a süveggel, le a koronával!”*. Ez a férfi a Sátántól kapja tekintélyét és hatalmát. Lelki vezetőként jön Izraelbe – olyan értelemben, hogy amikor megköti a zsidó néppel a templom újjáépítéséhez kapcsolódó szövetséget, az emberek izgatottan nyugtázzák, hogy ez az ember elhozta a legegyszerűbb választ a templomépítési problémájukra, ezért aztán messiásukként ünneplik őt. Ő olyan megoldást talál a problémára, amely a muzulmánokat sem dühíti, sem a muszlim világot. Megoldása zseniális lesz. Zsenialitásával pedig az egész világot maga mögé állítja, mert olyan megoldást hoz, mely egyszerű, mégis gyakorlati és könnyen megvalósítható, így minden fél elégedett lehet. Isten azt kiáltja, vegyék el tőle a süveget, a papi viseletet, mert ő hamis messiás, és nem az igaz pap, aki eljön – nem az igaz király. *Le a süveggel, le a koronával! „Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!”* - majd eljön, akié az ítélet, Jézus Krisztus, mert neki adom. Amikor tehát Jézus Krisztus visszatér, elpusztítja majd ezt a törvénytípust a szájából kijövő éles karddal, majd odaül Dávid trónjára, és ő lesz a királyok Királya és az urak Ura. Ő hozza majd el a dicső királyság korát. A zsidó nép tehát kezdetben hamis reményeket táplál majd, mert ebben a férfibe kapaszkodik. Az Igében azt olvassuk, hogy mivel népe nem akarta elhinni az igazságot, Isten kiszolgáltatta őket *„a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak”* (2Thessz. 2:11). Olyan hatalma lesz ennek a férfinak, olyan kisugárzása, és olyan csodái, hogy az egész világot megtéveszti, a választottak kivételével. Pedig ha lehetne, még őket is megtévesztené. A választottak ebben az esetben nem az egyházat jelentik, hanem Izráel választottait, a 144 000 embert, akit Isten kiválaszt, pecséttel jelöl meg, és megőrizz a nagy nyomorúság idején. Ez az ember, akit messiásként üdvözölnek, a hamis csodákkal bűvöli el az embereket. *„Nem marad úgy, ahogyan most van! Legyen a magas alacsony, és legyen az alacsony magas! Rommá, rommá, rommá teszem, amilyen még nem volt ez, míg majd eljön, akié az ítélet, mert neki adom!”*.

A Jelenések 5-ben egy könyvet látunk a trónuson ülő jobb kezében – Isten kezében. A könyv „*belül és kívül teleírva, hét pecséttel lepecsételve, és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje a pecségeit?*” (Jel. 5:1-2.). A lepecsételt könyv a föld birtoklevele, a kérdés pedig lényegében így szól: „Ki méltó arra, hogy visszaszerezze a földet Istennek?”. A föld eredetileg Istené volt, majd Isten az embernek adta, az ember pedig a Sátán kezére játszotta. A világot a Sátán irányítja – ő uralkodik felette. Jézus viszont eljött, hogy visszavásárolja a földet Istennek. Nem erőszakkal, hanem tulajdon vérével. Az igaz halt meg a bűnösért. „*Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt azáltal, hogy mindenki vétkezett. (...) Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhózzattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává*” (Róma 5:12,18). A mennyben tehát elérkezett a tranzakció ideje. A visszavásárlás, a megváltás ideje. Isten kezében ott a könyv – ki méltó arra, hogy átvegye a könyvet és feltörje a pecségeket? Ekkor János keserves sírásra fakadt, mert senki nem bizonyult méltónak. Ekkor a vének közül egyik odalépett hozzá, és így szólt: „*Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét. És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek (...) A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből*” (Jel. 5:5-7). Akkor a huszonnégy vén, kezükben aranycsésze tele füstölőszerrel, a szentek imádságaival, melyeket felajánlottak Istennek, és új éneke énekeltek: „*Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből, és királlyá tettél őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön*” (Jel. 5:9-10).

Jézus a törvényes király. Eljön, megdönti a Sátán hatalmát, és uralkodni fog. Nem a Sátán uralkodik többé, sőt mi több, a Sátánt megkötözik, és levetik a mélységbe. Akkor majd a törvényes király uralkodik, mi pedig megláthatjuk, milyennek szánta Isten eredetileg a világot, amikor Ádámot megteremtette és a földre helyezte. Láthatjuk majd, ahogy megújul és meggyógyul a világ – az Éden kertjének szépségét ölti ismét magára. Egy olyan föld épe tárul majd elénk, melyben az igazság uralkodik, és eltűnik minden betegség: senki nem lesz világtalan, mozgásképtelen, vagy torzszülött. A földet igazság borítja majd, ahogy a víz borítja a tengert. Nem lesznek sivatagok, és nem támad hurrikán: gyönyörű, élettől kicsattanó lesz a föld. Olyan, amilyenek Isten eredetileg is tervezte. Mi pedig vele élünk majd itt a földön ezer éven át. Dicső nap lesz az! Érdekes azonban, hogy itt az Ezékielben szereplő prófécia alapján addig nem lesz több király Izraelben, amíg el nem jön az igaz király. Jézus Krisztus eljöveteleig már senki nem viseli a koronát. Érdekesnek találom, hogy amikor a zsidó nép visszatért a babiloni fogságból, nem alapítottak újra királyságot, és nem kentek fel egy új királyt. A királyság Cidkijjával véget ért. Azt is érdekesnek tartom továbbá, hogy amikor a zsidók visszatértek földjükre 1948-ban, nem a monarchiát

választották államformaként, pedig ez az ő hagyományos államformájuk. Addig pedig nem is lesz új király Izráel élén, amíg el nem jön a törvényes, igaz király, Jézus Krisztus – a királyok Királya, és az urak Ura. A 21. fejezetben tehát egy Jézus Krisztusra vonatkozó csodaszép próféciaát találunk.

„Te, emberfia, prófétáld, és mondd meg! Ezt mondja az én Uram, az Úr az ammóniakról” – emlékezzünk csak, hogy a két nyilvessző közül a egyik az ammóniak fővárosának nevét viselte –,és gyalázódásukról: így beszélj: Kard, kard! – amely ki van húzva, hogy öldököljön, ki van fényesítve, hogy megsemmisítsen és villámokat szórjon! Mivel téged hiábavaló látomásokkal és hazug jóslatokkal ámítanak, hogy odatesznek téged a gyalázatos bűnösök nyakára, akiknek eljön a napja az utolsó büntett idején: térjen vissza a kard hüvelyébe! Teremtésed helyén, származásod földjén ítélkezem fölötted!” (33-35. vers). Ezek alapján tehát az ammóniak nem menekülhetnek, de Isten népét is figyelmezteti, hogy ők sem menekülhetnek, mert Isten meg fogja ítélni őket, mégpedig szülőföldjükön. „Kiárasztom rád bosszús haragomat, viharként török rád haragom tüzével, vad indulatú emberek kezébe adlak, akik mesterei a pusztításnak. A tűz eledele leszel, véredet fölissza a föld, nem is fognak rád emlékezni! – Én, az Úr, megmondtam!” (36-37. vers). De hát miért tenne ilyet Isten? A 22. fejezetben Isten elénk tárja mindazokat a bűnöket, melyekkel a nép magára vonta Isten ítéletét.

22. fejezet: „Így szólt hozzám az Úr igéje: Akarsz-e ítélkezni, emberfia? Akarsz-e ítéletet mondani a vérontó város fölött? Akkor add tudtára minden utálatos tettét, és mondd: Így szól az én Uram, az Úr: Ennek a vérontó városnak eljön az ideje, mert bálványokat készített a maga vesztére, és tisztátalan lett. A vér, amelyet kiontottál, vétkessé tett, és bálványaid, amelyeket készítettél, tisztátalanná tettek. Te vagy az oka, hogy közel van már a napod, elérkeztél esztendeid végéhez. Ezért gyalázatosná teszek a népek előtt, és csúffá teszek minden országban. Közel és távol levők csúfolni fognak téged, te rossz hírű, te sokat viszálykodó!” (1-5. vers). Azért sújtja őket ítélet, mert bálványokat imádtak, és meggyilkolták tulajdon gyermekeiket, feláldozva őket a pogány isteneknek. „Íme, Izráel fejedelmei közül mindegyik annyi vért ontott, amennyit csak bír!” – a fejedelmek tehát velejéig romlottá váltak – „Apát és anyát ócsároltak országokban, a jövevényt zsarolták, az árvát és az özvegyet nyomorgatták” (6-7. vers). A fejedelmek nem bántak igazságosan a néppel – sokkal inkább elnyomták őket. Elnyomták az idegent, az árvát, az özvegyet, és kihasználták a gyengét. „A szent dolgokat semmibe vetted és a nyugalom napjait meggyaláztad. Rágalmakat terjesztettek országokban, hogy vért onthassanak, a hegyeken bemutatott áldozatból ettek, galád dolgokat követtek el. A fiúk apjuk feleségével háltak. Erőszakoskodtak a tisztulásban levő nővel” (8-10. vers) – pedig egy éppen menstruáló nővel nem szabadott volna szexuális kapcsolatra lépniük, mégis megtették. „Volt, aki a más feleségével követett el utálatos dolgot, volt, aki a saját menyét gyalázta meg galádul, olyan is volt, aki a húgával, saját apja leányával erőszakoskodott” – vagyis vérfertőzésre, házasságtörésre paráználkodásra is sor került közöttük - „Hagyták magukat

megvesztegetni országodban, hogy vért onthassanak” – felbéreltek gyilkosokat – *„Uzsort és kamatot szedtél,”* – a kamat 20 százalékra szökkent, ez önmagában is bűncselekmény! - *„nyerészkedtél embertársaidon, zsarolva őket, engem pedig elfelejtettél!* – *így szól az én Uram, az Úr*” (11-12. vers).

Csak az tehet ilyet, aki megfedkezett Istenről. Hiszen ha valaki tudatában van Istennek, nem tudná mindezt megtenni. Ahhoz, hogy erre képesek legyünk, ki kell zárunk a tudatunkból Istent. Ha azonban az emberek kizárják a tudatukból Istent, vajon a továbbiakban mi irányítja majd viselkedésüket? Mi lesz az erkölcsi mérce Isten helyett? Mi szerint állapítják majd meg, mi helyes, és mi helytelen? Mi történik akkor, ha kizárjuk Istent az emberek tudatából, és kijelentjük, hogy nincs Isten. Vagy ha épp azt hirdetjük, hogy Isten olyan távol áll teremtményeitől, hogy egyáltalán nem törődik velünk. Azt csinálunk, amit csak akarunk. Ha viszont minden embernek magának kell kitalálnia minden egyes esetben önkényesen, hogy mi a helyes és mi a helytelen, és magának kell eligazodnia ebben a kusza világban, és senki semmiért nem felel Istennek, akkor Pandóra szelencéjét nyitjuk meg. Akkor kinek állna jogában azt mondani a másik tetteről, hogy ez helytelen? Néhány héttel ezelőtt pár pszichológus például arról írt cikket a Time magazinban, hogy a vérfertőzőes kapcsolat egy teljesen egészséges gyakorlat, sőt, még bátorítják is a szülőket, hogy létesítsenek szexuális kapcsolatot gyermekeikkel már két, vagy három éves korukban, hogy a szeretet egy újabb dimenzióját is megérthessék. De ha minden relatív, ha nincs Isten, akkor ugyan ki mondhatná, hogy helytelen az embernek szexuális kapcsolatra lépnie gyermekével. Akkor ki mondhatná, hogy a házasságtörés, vagy a paráználkodás helytelen? Vagy épp a magas kamat, vagy egy gyilkos felbérlése, hogy ölje meg a másikat. Mi lenne a mérce? Ha Istent kizárjuk a képből, elszabadul a pokol – az ember hirtelen mindent megtehet, amit csak akar. Isten az iménti igeversben rámutat a probléma gyökerére: az emberek megfedkeztek róla. Pedig veszélyes dolog félretolni Istent. Veszélyes dolog kiszorítani Istent az oktatási rendszerből. Veszélyes dolog, amikor az iskolában többé senki nem beszélhet Istenben vetett hitéről. Mi történik? Még inkább elmélyítjük azt a káoszt, ami egyébként is óriási méreteket ölt világunkban. Szelet vetettünk, és most vihart aratunk – ahogy Hóseás próféta fogalmaz. Épp most aratjuk a világi humanizmus eredményeit, amelyet oktatási rendszerünkre is rákényszerítettek a Watsonok és a Huxley-k. Valószínűleg már túl késő ahhoz, hogy a folyamatot visszafordítsuk. A kocka el van vetve. Nem tudom, hogyan tudnánk visszafordítani. Egyedül Isten képes rá – az emberek közbenjáró imádságán keresztül. Érdekes, hogy amikről ebben a próféciában olvasunk, fontosan azt tapasztalhatjuk ma is Izraelben: az emberek megfedkeztek Istenről. Hiszen ha nem fedkeztek volna meg róla, ha Isten még ott dobogna a szívükben, nem tudnák megtenni mindezeket a dolgokat.

„Azért én összecsapom a kezemet nyerészkedésed miatt, amelyet elkövettél, és a vérontás miatt, amelyet országodban elkövettek. Lesz-e elég bátorságod, lesz-e elég erőd akkor, amikor majd elbánok

veled? Amit én, az ÚR, mondok, azt meg is teszem! Elszélesztelek majd a népek közé, és szétszórlak az országokba; véget vetek országodban a tisztátalankodásnak! Gyalázatos leszel a népek előtt. Akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR” (13-16. vers). „Akkor megtudod, hogy én vagyok az ÚR” – ez a kifejezés gyakran, mintegy 61-62-szer megismétlődik Ezékiel könyvében. „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Izráel háza salakká lett számomra: a réz, az ón, a vas és az ólom a kemencében ezüstsalakká lett. Ezért így szól az én Uram, az ÚR: Mivel mindenestül salakká lettetek, összegyűjtelek benneteket Jeruzsálembe. Ahogyan összegyűjtik az ezüstöt, a rezet, a vasat, az ólmot és az ónt a kemencébe, és tüzet fújtatnak alatta, hogy megolvasszák, úgy gyűjtelek össze benneteket lángoló haragomban, kemencébe raklak és megolvasztalak benne. Összeszedlek benneteket, rátok fúvok haragom tüzével, és megolvasztalak benne. Ahogyan megolvad az ezüst a kemencében, úgy olvadtok meg Jeruzsálemben. Amikor kitöltöm rajtatok haragomat, akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR” (17-22. vers). Érdekes, hogy amikor Mózes ötödik könyvében Mózes megjövendöli, hogy a zsidók földjükre érkezve elfordulnak Istentől, hozzáteszi, hogy akkor majd éhség gyötri és láz emészti őket (5Mózes 32:24). Itt pedig azt mondja Isten, hogy megolvasztja majd őket egy kemencében, ahogy az ezüstöt, a rezet, a vasat.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia, mondd meg ennek az országnak: Tisztátalan föld vagy, amely nem kapott esőt a harag napján! Prófétái összeesküvést szőnek,” – a próféták is velejéig romlottak voltak, hazudtak az embereknek - „olyanok, mint az ordító, ragadozó oroszlán: embereket esznek, kincset és drágaságot harácsolnak, sok asszonyt tesznek özvegyé” (23-25. vers). Ezek a próféták haszonlesők voltak, egyre több és több pénzt próbáltak kicsikarni az emberekből. Ma is élnek hozzájuk hasonló emberek, akik úgy tesznek, mintha Isten folyamatosan pénzsükében lenne: „A szolgálatnak kezd elfogyni a pénze. Ajjaj! Mentsétek meg Istent még ezen a héten, máskülönben a jövő héten biztosan csődöt jelent!”. Ezek a próféták is elszedték az özvegyek kincseit. „Papjai erőszakot követtek el törvényemen, és meggyalázták szent dolgaimat. Nem tettek különbséget a szent és a közönséges között, nem tanítottak a tisztátalan és tiszta megkülönböztetésére. A nyugalom napjaival nem törődtek, és gyalázatot hoztak rám” (26. vers). Egy nemrégiben végzett felmérés azt mutatta, hogy Amerikában a lelkészek mintegy 80 százaléka nem hisz pokol létezésében mint egy helyben, ahol a bűnösökre büntetés vár. 60 százaléuk egyáltalán nem hisz a pokol létezésében, 78 százaléuk pedig nem hisz a szeplőtelen fogantatásban. És akkor a feltámadásról még csak nem is beszéltünk! Hány nem hívőt találunk a szolgálatban. Ezek alapján persze nem meglepő, hogy az egyház halott. Ha semmit nem nyerünk vele, miért mennénk? Ha nincs mit veszítenünk, miért kapcsolódnánk be? A papok megszegették Isten törvényét, és Isten ellen fordultak. „Gyalázatot hoztak rám, mondja Isten”. „Vezérei olyanok, mint a ragadozó farkasok: vért ontanak, embereket pusztítanak el nyereségvágyból” (27. vers) – megvesztegetés,

mindenféle szörnyűség. *„Prófétái mázolják a habarcsot, hiábavalóságot látnak, hazugságokat jósolgatnak nekik, amikor ezt mondják: 'Így szól az én URam, az ÚR...' - pedig az ÚR nem szól”* – mindezt Isten nevében teszik. Pénzt csikarnak ki az emberekből Isten nevében, mondván, így szól az Úr. Hány hasonló emailt kaptam már én is: *„Az Úr ma téged helyezett a szívemre, és egy különleges üzenetet szeretne küldeni neked rajtam keresztül. Szeretné, ha most leülnél, és utalnál nekem egy kis pénzt...”*. *„Így szól az Úr, támogass engem, hogy megvehessem azt a luxusvitorlást!”*.

„Az ország népe szívtelenül zsarol, és lelketlenül rabol, a nyomorultat és a szegényt elnyomják, a jövevényt pedig törvénytelenül zsarolják” – de mindezek közepett Isten azt mondja – *„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam”* (29-30. vers). Az Úr irgalmas. Türelmes. De ítéletét nem tartja vissza örökre. Más szóval tehát, eljön az a nap, amikor Istennek ítéletet kell hirdetnie – bár nem szívesen teszi, meg kell tennie. Itt is azt látjuk viszont, hogy a perverz gyakorlatok káoszában Isten még mindig próbál okot találni arra, hogy irgalmat adhasson és megbocsáthasson. Isten oltalmazza népét. Jób könyvében is épp erre panaszkodott a Sátán. *„Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. A Sátán így felelt az Úrnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! Hiszen te oltalmazod őt, a házáét és mindenét, amije csak van!”* (Jób 1:7-9). *„Egy ujjal sem érhetek hozzá, mert te oltalmazod!”* – panaszkodja a Sátán. *„Persze hogy szeret és szolgál, amikor megáldottad és gazdaggá tetted! Ki ne tenné? De ha lebontod a köré épített védőfalat, majd meglátod, átkozni fog! Isten tehát egy védőfalat emelt népe köré. A bűn azonban lerombolja a falat, Isten pedig keresi azt a valakit, aki újra megépíthetné azt. Az emberek elidegenedtek Istentől. Ő pedig olyan embert keres, aki odaállna a résre. Jézus azért jött el, hogy odaálljon értünk a résre. Ő megbékített bennünket Istennel tulajdon vére által. „Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam”* – mondja Isten. *„Nem találtam olyan embert, egy közbenjárót, hogy ne kelljen elpusztítanom ezt a földet. De nem akadt ilyen ember!”*. *„Ezért kitöltöm rajtuk dühömet, megsemmisítem őket haragom tüzével, fejükre olvasom tetteiket! - így szól az én URam, az ÚR”* (31. vers) – nincs több irgalom, elérkezett az ítélet ideje. Elérkezett az idő, hogy learassák tetteik következményeit. Ahogy megfigyeljük, milyen állapotba került Izráel, és mivel vontta magára Isten ítéletét, ma ugyanezt látjuk. A történelem megismétli önmagát. Az alapelvek még mindig ugyanazok: Isten most is irgalmas, és most is olyanokat keres, akik felépítenék a falat, és akik odaállnának a résre Isten szíне elé, hogy a népnek ne kelljen elpusztulnia. És bár Isten egyelőre visszatartja ítéletét, az ítélet napja is eljön majd.

23. fejezet: *„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Volt két asszony, egy anyának a lányai. Ezek paráználkodtak Egyiptomban, már ifjúkorukban paráznák voltak. Ott nyomkodták a mellüket, ott szorongatták szűzi keblüket. Az idősebbik neve Oholá volt, a húgáé Oholibá”* – az Oholá sátrat jelent, az Oholibá pedig szó szerint annyit, hogy benne van sátra. A példázat magyarázatából megtudhatjuk, hogy az egyik testvér nem más, mint Samária, vagyis az északi királyság, melynek lakói előbb fordultak Isten ellen, és süllyedtek egyre mélyebbre a bálványimádásban. Amikor az északi királyságban Jeroboám került trónra, Bételben és Dánban aranyborjút állíttatott fel, majd így szólt: „Ezek isteneitek, akik kihoztak benneteket Egyiptomból. Őket imádjátok!”. Jeroboám tehát bevezette az aranyborjak imádatát, később pedig a Baal, illetve Molok imádatát az országban. Az asszírok és a környező népek mindenféle isteneit kezdték imádni, miközben elfordultak az igaz élő Istentől. Már Istenekkel paráználkodtak ahelyett, hogy az Urat imádták volna. Isten ezért az asszírokon keresztül pusztította el az északi királyságot. Az északi királyság bukása után az ember azt gondolná, hogy Júda, a déli királyság, a fiatalabb testvér tanult nővére hibáiból. Júda Oholibának felel meg, ami annyit jelent: benne van sátra. Ez arra utal, hogy a szentély, az imádat helye Jeruzsálemben volt. ahelyett azonban, hogy a déliek tanultak volna az északiak csúfos bukásából, ugyanazt tették, mint északi testvéreik. Sőt mi több, Áház király még el is látogatott Asszíriába – ezt meg is említi itt az Ige: *„Amikor látta ezt a húga, Oholibá, romlottabb lett nála, mert vágyra gerjedt, és még rútabb paráználkodást űzött, mint a nővére”* (11. vers). Vágyra gerjedt az asszírok iránt.

A 2Királyok 16. fejezetében valóban arról olvashatunk, hogy Áház király ellátogat Asszíriába. Megpillantja az asszír isteneknek emelt oltárokat, tervrajzot készíttet róla, és elküldi a jeruzsálemi papoknak, hogy ugyanilyen oltárt építtessenek Jeruzsálemben is, mint amilyet az asszírok emeltek hamis istenüknek! Mire visszatért Jeruzsálembé, elkészült az oltár, a király pedig azon az oltáron kezdett el áldozatokat bemutatni. Erre utal ez az igerész. De nemcsak a asszírok istenét kezdték el imádni, hanem a babiloniak vallásával is megfertőzték magukat. Így még romlottabbá váltak, mint az északiak, mert méginkább hamis istennel paráználkodtak. Ezért Isten tőlük is ugyanúgy eltávolodott, mint testvérüktől. Isten tehát ítéletet hirdet felettük, és megjövendöli a babiloniak érkezését, akik elbánnak majd velük. *„Megéreztetem veled féltékenységet, ők pedig haragjukban elbánnak veled: orrodat, füledet levágnák, ami pedig megmarad belőled, az fegyvertől pusztul el. Elviszik fiaidat és leányaidat, akik pedig megmaradnak, azokat tűz emészti meg. Lehúzzák rólad a ruhát, és elveszik ékszereidet”* (25-26. vers).

„Véget vetek galádságodnak és Egyiptomban elkezdett paráználkodásodnak. Nem tekintgetsz rájuk, és Egyiptomra sem gondolsz többé! Bizony, ezt mondja az én Uram, az ÚR: Odaadlak azoknak a kezébe, akiket meggyűlölted, akiktől megundorodtál. Gyűlöletükben elbánnak veled: elvesznek tőled mindent, amit szereztél, azután ott hagynak csupaszon, meztelenül, leleplezve parázna szemérmedet és

galád paráznságodat. Így bánnak veled, mert paráználkodtál a népekkel, és tisztátalanná tetted magadat bálványainkkal. Nénéd útján jártál, ezért az ő poharát adom a kezébe! Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ki kell innod nénéd poharát, a mélyet és öblöset; kinevetnek és kigúnyolnak, mert sok fér bele! Részeg leszel, gyötrellemmel tele, szörnyű borzalom pohara nénédnek, Samáriának a pohara. Ki kell innod, ki kell ürítened! Még a cserepeit is rágni fogod, és téped a melleidet. Megmondtam! - így szól az én Uram, az ÚR. Azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel te elfelejtettél, és hátat fordítottál nekem, viseld hát galádságod és paráznságod következményét! Ezt mondta nekem az ÚR: Emberfia! Akarsz-e ítéletet mondani Oholá és Oholibá fölött? Akkor add tudtukra utálatos tetteiket! Mert házasságtörők, vér tapad a kezükhöz; bálványainkkal követték el a házasságtörést, azoknak áldozták oda ededelül még a fiaikat is, akiket nekem szültek” (27-37. vers) – Molok és egyéb istenek izzó karján áldozták fel elevenen tulajdon gyermekeiket!

„Azt is megtették velem, hogy ugyanazon a napon tisztátalanná tették szentélyemet, és meggyalázták szombatjaimat. Mert levágták fiaikat bálványaiknak, és még aznap elmentek szentélyembe, és meggyalázták azt: ezt tették” (38-39. vers) – a tűzbe vetették csecsemőiket, vagy az istenszobrok izzó karján égették el elevenen, majd elmentek a templomba, és imádták Istent. Isten viszont kijelenti, hogy ki nem állhatja ezt – ez már túl sok. Isten tehát megjövendöli az ítéletet, amelynek mindenképpen el kell jönnie Jeruzsálemre.

24. fejezet: *„Így szól az ÚR igéje hozzám a kilencedik évben, a tizedik hónap tizedikén.” (1. vers) –vegyük csak észre, hogy Ezékiel Babilonban van, és a kilencedik évben, a tizedik hónap tizedikén így szólt hozzá az Úr - „Emberfia! Írd föl magadnak ezt a nevezetes napot, éppen a mai napot:” – írd föl magadnak: a kilencedik év tizedik hónapjának tizedik napja van - „Babilónia királya éppen a mai napon indított támadást Jeruzsálem ellen” (2. vers) – ezen a napon kezdődött Jeruzsálem ostroma. Ezékiel ott van Babilonban, ott áll az emberek előtt, és lejegyzí ezt a dátumot. Lapozzunk csak vissza a 2Királyok 25-höz, 1. vers: „Uralkodásának kilencedik évében, a tizedik hónap tizedikén megérkezett Nebukadneccar, Babilónia királya egész hadseregével Jeruzsálem alá, és tábort ütött vele szemben, körülötte pedig ostromműveket építtetett”. Honnan tudta ezt Ezékiel? Hiszen abban az időben nem létezett telegráf és telefon! Sőt, a gyors, távolsági információközlés semmilyen formája! Ezékiel felkelt, lejegyezte ezt a dátumot, majd kijelentette az embereknek, hogy ezen a napon kezdődött meg Jeruzsálem ostroma. Csak Isten árulhatta ezt el neki! Hiszen gondoljunk csak bele, legalább két hétbe telt abban az időben, amíg a hír eljut Jeruzsálemből Babilonba expressz úton. Ez újabb bizonyíték arra, hogy a Biblia szerzője valóban Isten!*

„Mondj példázatot az engedetlen népről, és mondd nekik: Így szól az én Uram, az ÚR: Tedd föl a fazekat, tedd föl, vizet is tölts belé! Rakj bele húsdarabokat, csupa jó darabokat, combot és lapockát, a

legjava csontokkal rakd tele! A nyáj legjavából vedd azt, és rakj alá körben fát! Főzd a húsdarabokat, míg csak meg nem főnek a csontok is benne! Ezzel azt mondja az én Uram, az ÚR: Jaj a vérontó városnak, e rozsdás fazéknak, mert a rozsdája nem megy le róla! Szedd ki belőle egyik darabot a másik után válogatás nélkül. Mert ott van benne a vér, melyet a csupasz kőre ontott, nem a földre öntötte, hogy a por betakarhatná, így keltett haragot, így indított bosszúra. Én is kiontom a vérét a csupasz kőre, hogy ne lehessen betakarni! Azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Jaj a vérontó városnak!” (3-9. vers). egy újabb jel: Ezékiel fogja a fazekat, felteszi a tűzre, vizet tölt bele, majd húsdarabokat rak a fazékba, és a vizet egyre csak forralja. Amikor megkérdezik tőle az emberek, mit csinál, így kellett felelnie: „Ez történik éppen Jeruzsálem lakóival. El fognak pusztulni!”. Korábban épp azt mondogatta a nép, hogy ők biztonságban vannak, őket nem emésztheti fel a tűz. Pedig Isten épp az ellenkezőjét jövendöli! 14. vers: „Én, az ÚR, megmondtam, be is teljesedik, mert véghezviszem! Nem engedek, nem szánakozom, és nem könyörülök! Aszerint ítélek el, ahogyan éltél, és amit tettél! - így szól az én URam, az ÚR” – biztosra vehetjük, hogy ha Isten valamit kimond, az úgy is lesz. És amikor Isten valamit újra meg újra kihangsúlyoz, biztosak lehetünk benne, hogy az meg is történik.

„Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Én most elveszem tőled hirtelen halállal azt, aki neked kedves” – elveszem ma a feleséged, meg fog halni – „de te ne gyászold, ne sirasd, könnyedet se hullasd!” (15-16. vers) – amikor meghal. „Csak halkan sóhajtozz, ne gyászold úgy, ahogy a halottakat szokták! Tedd föl a fejdíszedet, és kösd a lábadra sarudat, ne takard el a bajuszodat, és ne edd a gyászolók kenyerét!” (17. vers) – akkortájt az a szokás járta, hogy az emberek gyászukban levették fejdíszüket, leoldották sarujukat, és fedetlen fejjel, mezítláb jártak-keltek. „Ne takard el bajuszodat” – más szóval ne növessz szakállat. Abban az időben ugyanis az is a gyászoló férfi szakállt növesztett harminc napon át, majd leborotválta, és égő áldozatként felajánlotta az Úrnak. Isten azonban arra kéri, ne növesszen szakállt, ne takarja el bajuszát, és ne egye a gyászolók kenyerét. Abban az időben egy bizonyos kenyérfajtát ettek ugyanis, amikor gyászoltak. Ezékiel azt az utasítást kapja, hogy felesége halálakor egyetlen hagyományos gyászolási módot se gyakoroljon.

„Elmondtam ezt reggel a népnek; estére meghalt a feleségem. Másnap reggel a kapott parancs szerint cselekedtem. Ekkor a nép ezt mondta nekem: Magyarázd meg, hogy mit jelent az, amit előttünk csinálsz! Ezt feleltem nekik: Így szólt hozzám az ÚR igéje: Mondd meg Izráel házának: Így szól az én Uram, az ÚR: Én most meggyalázottá teszem szentélyemet,” – vagyis a templomot le fogják rombolni - „erősségeket, melyre büszkék vagytok, amely nektek kedves, amely után vágyódtok;” – a templom minden zsidó szemében gyönyörű volt. Salamon építette, és csodálatos volt az ő szemükben - „fiaiatok és leányaitok pedig, akiket ott hagytatok, fegyvertől esnek el” (18-21. vers). „Azt fogjátok csinálni, amit én csináltam: nem takarjátok el bajuszotokat, és nem eszitek a gyászolók kenyerét” (22. vers) – más szóval,

hamarosan irt kaptok, hogy a templomot lerombolták, a gyermekeiteket pedig kardélre hányták, de ti ne gyászoljátok őket úgy, ahogy azt szokás. Ne takarjátok el bajusztokat, ne egyétek a gyászolók kenyerét! *„Nem fogtok gyászolni, sem sírni, hanem elsorvadtok bűneitek miatt, és csak sóhajtoztok egymás közt”* (23. vers). A halottak helyett inkább önmagatokat gyászoljátok bűneitek miatt. *„Ezékiel pedig példa lesz számotokra: amit ő csinált, ugyanazt csináljátok ti is. Amikor ez bekövetkezik, akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR, ÚR vagyok! Hozzád pedig, emberfia, azon a napon, amelyen elveszem tőlük erősségüket, ékességüket, amelynek örülnek, amely kedves nekik és amely után vágyódnak, meg a fiaikat és leányaikat, azon a napon egy menekült jön hozzád, hogy hírt hozzon neked. Azon a napon megnyílik majd a szád, beszélni fogsz a menekülttel, és többé nem kell hallgatnod. Intő jel lesz számukra, és megtudják majd, hogy én vagyok az ÚR”* (24-27. vers). Ezékiel tehát addig nem mondhatott semmit, amíg meg nem érkezett a hír, de utána többé nem kell hallgatnia.

A 25. fejezetben Isten elkezd kihirdetni ítéletét a környező népek felett. Elsőként az ammóniakat említi. Napjainkban találkozhatunk egy Amman nevű várossal – ez a kifejezés is az ammóniakkal áll kapcsolatban. Amman Jordánia fővárosa. Isten tehát a továbbiakban megemlíti az ammóniakat és a moábiakat, akiket ítélete sújt majd. Ezután az edómiakra terelődik a szó, vagyis dél felé haladunk – az edómiakhoz érve már Jordánia déli részénél járunk, majd következik Dedán, ami napjaink Szaúd-Arábiája. Isten tehát a következő ítéletet hirdeti a kor környező népei felett. *„Így szólt az ÚR igéje hozzám: Emberfia! Vesd tekintetedet Ammón népére, és prófétálj ellene! Ezt mondd Ammón népének: Halljátok az én Uramnak, az ÚRnak igéjét! Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel hahotáztál, amikor szentélyemet meggyalázták, amikor Izráel földje elpusztult, és amikor Júda háza fogságba került,”* (1-3. vers) – mert boldogan ünnepeltek, amikor hírt kaptak, hogy a szentélyt meggyalázták, az embereket pedig lemészárolták. Így volt ez akkor is, amikor Sada-t meggyilkolták. Látjátok, nem sokat változtak azóta az emberek. Még mindig van bennünk egyfajta kegyetlenség. *„Azért én a keleten lakók birtokába adlak. Tábort vernek országodban, ott készítik el lakásukat, megeszik gyümölcsödöt, és megisszák tejedet. Rabba”* – ami az ammóniak fővárosa volt–*„városát tevék legelőjévé teszem, Ammón földjét pedig juhok delelőhelyévé. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR! Bizony, ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel tapsoltál kezeddél, dobogtál lábaddal, és megvetéssel, szívből örültél Izráel földjének a sorsán,”* – amikor eljutott hozzájuk Jeruzsálem bukásának híre, táncra perdültek, ugráltak és tapsoltak örömben – *„azért én kinyújtom a kezemet ellened, zsákmányul adlak oda a népeknek, kiirtalak a nemzetek közül, és kipusztítalak az országok közül. Megsemmisítelek, és majd megtudod, hogy én vagyok az ÚR”* (4-7. vers).

Moáb ellen ezt mondja az Úr: *„Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel Móáb és Széír azt mondja,”* – vagyis Széír hegye a moábiak földjén –, *„hogy Júda háza is csak olyan, mint a többi nép,”* – szintén nagy örömmel nyugtázták Júda pusztulását –, *„azért én most utat nyitok Móáb hegyoldalán a városok felé,*

végvárai felé, az ország díszei, Bét-Hajesimót, Baal-Meón és Kirjатаim felé. Utat nyitok a keleten lakók előtt Ammón népe felé is, és birtokukba adom. Nem is emlékeznek többé Ammónra a népek körében. Móáb fölött is ítéletet tartok, és majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR (8-11. vers) – Isten tehát megmutatja a környező népeknek, ki is ő valójában. „Így szól az én Uram, az ÚR: Mivel Edóm kegyetlen bosszút állt Júda házán, és nagy bünt követett el azzal, hogy bosszút állt rajta,” – amikor az ellenség megtámadta Júdát, és egyre nyilvánvalóbbá vált Júda bukása, az edómiak is támadásba lendültek, hogy zsákmányt gyűjthessenek, megadva Júdának a kegyelemdőfést - „ezért - így szól az én Uram, az ÚR - kinyújtom a kezemet Edóm ellen, és kiirtok belőle embert és állatot. Romhalmazzá teszem, Témántól” – innen származott Jób egyik barátja, aki vigasztalni próbálta, keletről, Témánból – „Dedánig” – ez nem más, mint Szaúd-Arábia –, „fegyvertől esnek el” (12-13. vers). „Népem, Izráel által állok bosszút Edómon, és ők lángoló haragom szerint bánnak el Edómmal. Akkor majd megtudják, hogy én bosszút állok! - így szól az én Uram, az ÚR. Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Mivel a filiszteusok bosszúból cselekedtek, és kegyetlen bosszút álltak, fennhéjázó lélekkel, örökös ellenségként pusztítva, azért ezt mondja az én Uram, az ÚR: Én kinyújtom kezemet a filiszteusok ellen, kiirtom a krétaiakat, és elpusztítom a tengerparton lakók maradékát. Nagy bosszút állok rajtuk, megfenyítem őket haragomban. Akkor majd megtudják, hogy én vagyok az ÚR, amikor bosszút állok rajtuk” (14-17. vers).

A továbbiakban Tírusz kerül terítékre. A Tírusz elleni próféciaiban az Ószövetség egyik leglenyűgözőbb prófeciáját találjuk. Meglátjátok, hogy amikor majd a Tírusz lerombolásáról szóló prófeciához érünk, ti is megdöbbenetek majd, micsoda pontossággal jövendölte meg Isten előre az eseményeket. Mégpedig azért, hogy felismerjük, ő az Isten. Amikor pedig Tírusz királyához szól, a Sátán érdekes leírását olvashatjuk majd, még mielőtt elbukott. Egyre érdekesebb részek várnak ránk. Például az Egyiptom ellen szóló prófeciának is van mai vonatkozása – majd látni fogjuk. A következő héten tehát a 26. fejezettel folytatjuk! Eszembe jut az az ige, amit korábban olvastunk: az Úr kereste és kutatta azt az embert, aki odaállna a résre az Úr színe elé, hogy ne kelljen elpusztulnia a népnek. De senkit sem talált. Ezért eljött Isten ítélete, és a népnek el kellett pusztulnia. Ha eszembe jut, milyen állapotok uralkodtak közvetlenül az ítélet előtt, megremegek, mert ezt látom ma is körülöttünk itt Amerikában. Vajon meddig tartja még vissza Isten az ítéletét? Mennyi időnk van még addig, amíg kiönti ítéletét az Egyesült Államokra? A választ egyedül Isten ismeri. De Isten addig is olyan férfiakat és nőket keres, akik odaállnak a résre az Úr színe elé az emberekért, és közbenjárnak értük. Az az imám, hogy Isten mindannyiunk szívéhez szóljon a közbenjáró imádságról, és indítson bennünket is imádságra. Élet halál kérdése ez, ami országunkat illeti.

Isten áldjon benneteket mint gyermekeit, és tartsa kezét az életeteken! Olyan jó tudni, hogy Isten nem haragra rendelt minket, így nem kell majd megtapasztalnunk Isten haragjának és ítéletének napjait,

mert Jézus tulajdon vérével váltott meg bennünket. De nehéz szívvel gondolok mindazokra, akik nem ismerik Jézus Krisztust, akik az egyház elragadtatása után itt maradnak, és át kell menniük a nagy nyomorúság idején, amikor Isten kiönti a földre ítéletét. Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni. Imádkozzunk! Az Ige azt írja, ragadjuk ki őket a tűzből mint parázsló fadarabokat, hogy megmeneküljenek az ítélettől – közbenjáró imádsággal. Hogy szabaddá válhassanak a bűn hatalmától. Isten áldjon benneteket, ő formáljon benneteket közbenjáró imaharcosokká, és használjon az ő dicsőségére! Jézus nevében, ámen.